

LLIBRES LA RESSENYA Vallvi, d'Edgar Cantero:
 "Un experiment exagerat, colorista i frenètic, un *private joke* compartit, una broma tirant a *destroyer* francament entretinguda" / 1

ENTREVISTA AMB CARME RIERA:
 "La novel·la negra permet aprofundir en la realitat i fer crítica social" / 3

La llengua a l'abast

Per PERE FERRANDO

«La "no-política lingüística" dels nous dirigents és la "perfecta política lingüística" per empètir la nostra llengua» / 6

CINEMA Stromboli:

"Quan veiem Karin assistir horroritzada a la pesca de la tonyina, un acte d'allò més sàdic i sanguinari, en realitat els gestos, les reaccions són les de la mateixa Bergman" / 7

L'ESPINA

ZONNCULTURNL

Una novel·la atrevida i trepidant, amb un punt de pardaleria passada de rosques que la fa molt simpàtica. La mala llet amb què transforma el benestant barri de Vallvidrera en un lloc de perdició, inundat per un tsunami permanent de droga extrema i poblat per tot tipus de personatges que oscil·len entre el friquisme i la mitologia, ja fan que la lectura s'ho valgui

Doo, i el deliri psicodèlicorealista d'aquell abanderat de l'LSD que es deia Timothy Leary.

VALLVI, D'EDGAR CANTERO

Tolkien + Scooby Doo + Timothy Leary

Text: **Pere Antoni Pons**
 dantesllobina@hotmail.com

Edgar Cantero (el Guinardó, Barcelona, 1981) va irrompre en la literatura catalana amb la novel·la *Dormir amb Winona Ryder* (2008), gràcies a la qual va guanyar el premi Crexells. Guionista i dibuixant de còmics, Cantero treballa a la revista *El Jueves*, on publica la tira còmica "*Edgar trabaja en El Jueves*".

Més influenciat per les sèries de televisió, el còmic, el cinema i els videojocs que no per la literatura pròpiament dita, la qual cosa fa molt de temps que és bastant habitual entre les noves fornades de (post)literats, Cantero és un exemple més de la reconfortant i sana diversitat que presenta la jove literatura catalana actual, en què qui més qui menys fa el que li rota.

La nova novel·la de Cantero, *Vallvi*, el confirma com un dels nous valors de la literatura catalana en la seva vessant més *trash* i populatxera, més fresca i hilarant, més desorbitada i imprevisible. Ell mateix va dir en la presentació

del llibre que, a l'hora d'escriure, era partidari de "la literatura de crispetes", i que bàsicament es guia pel "concepte de *molaritat*, és a dir, d'escriure coses que *molin* i que me *molin*". Més clar, l'aigua.

(Abans de prosseguir, tanmateix, potser convé estendre's en una obvietat. Per descomptat que un escriptor que assegurí estar influït per les obres de Joyce i de Proust, de Kafka i de Faulkner, i que reconegui que la seva màxima ambició és empatar amb els genis flamígers de Shakespeare i de Balzac, no necessàriament farà uns llibres millors que els d'un altre escriptor que "tan sols" aspiri a entretenir el personal, que no hagi llegit mai cap novel·la clàssica i les principals influències del qual hagin estat la música punk, els jocs més venuts de la *playstation* i les sèries de l'HBO. Ara bé, aquest segon escriptor, tan poc pretensions i tan popular, tampoc necessàriament farà uns llibres més entretinguts que l'escriptor carregat amb un bagatge literari substancial i consistent. Ara sí, prosseguim).

A *Vallvi*, Cantero ofereix al lector una novel·la atrevida i trepidant, amb un punt de pardaleria passada de rosques que la fa molt simpàtica. La mala llet amb què, en la ficció, transforma el benestant

barri de Vallvidrera en un lloc de perdició, inundat per un tsunami permanent de droga extrema i poblat per tot tipus de personatges que oscil·len entre el friquisme i la mitologia, ja fan que la lectura s'ho valgui. Podríem dir que *Vallvi* és el resultat de mesclar, en dosis no mesurades per cap balança, la literatura fantàstica d'un Tolkien, l'humorisme *slapstick* i

Cantero ha dit que bàsicament es guia pel "concepte de molaritat, és a dir, d'escriure coses que molin i que me molin"

amb pseudomonstres d'Scooby

Punker, il·lustració d'Edgar Cantero.

Tots aquests materials, a més, estan irònicament, o potser anti-convencionalment, organitzats a partir d'una estructura de thriller, un thriller replè de girs argumentals i de cops d'efecte que, al seu torn, té, com a punt de partida, un típic detonant de novel·la *Whodunnit* (estil Agatha Christie, amb un assassinat per resoldre i prou sospitosos per marejar el lector fins al darrer paràgraf).

A tot això, s'hi ha d'afegir un mapa estil *El senyor dels anells*, una tira còmica de vuit pàgines -amb bons dibuixos de Jordi March- que interromp i complementa l'argument a la manera de les seqüències de dibuixos animats del *Kill Bill* de Tarantino, i un glossari final en què se'n explica el significat de l'argot inventat que apareix al llarg a la novel·la. (Per als aficionats al cine d'acció, també convé assenyalar un parell d'homenatges violentament commovedors a l'enorme Bruce Willis).

Amb tot el que s'acaba d'exposar en els paràgrafs anteriors, el més probable és que més d'un lector, és clar, pensí que tot plegat és excessivament esbojarrat i indigest. Si ho pensa, tindrà tota la raó del món. Però és que aquesta és, justament, la gràcia. Més que un thriller d'aventures amb misteri, violència, sexe, drogues i superherois, *Vallvi* és un experiment exagerat, colorista i frenètic, un *private joke* compartit, una broma tirant a *destroyer* francament entretinguda.

Vallvi
 Edgar Cantero

Proa Editorial, Barcelona, 2011
 360 Pàgs / 19,5 €